

Magdalena Popa

Alunecînd pe firul unei raze de lumină, un trup fragil tresare, se înalță, plutește, sfidează gravitația, se rotește aerian; fiecare gest are semnificația unui vers, și fiecare salt al său, unduios sau ca de săgeată, înseamnă contopire continuă cu muzica — această „materie” a spiritului neîncrisă în spațiu — căreia dansul îi adaugă dimensiunea absentă.

Magiciana care dispune de trăirile noastre și le dirijează prin plutirea sa vapo-roasă este Magdalena Popa, „fenomenul de delicatețe și expresie” — cum a fost caracterizată cu prilejul unui turneu în Spania — intrat în circuitul valorilor notabile ale baletului contemporan.

Aplaudată frenetic la București sau la Amiens, la Monte Carlo sau la Paris, Magda este deținătoarea Marelui Premiu „Etoile d'or”, pentru cea mai bună interpretare feminină a anului 1965.

„Dorința mea cea mai mare — mărturisește Magdalena Popa — este de a dansa pentru toată lumea, pentru ca toți cei care vin să mă vadă, să simtă ceea ce simt eu. Dacă spectatorii nu împărtășesc emoția mea, înseamnă că am eșuat. Dansul adevărat nu poate trăi în afara sentimentului comunicabil. Eu caut întotdeauna în mișcarea creată de coregrafie ideea inexprimabilă prin cuvinte. Dansul este confluența gestului, a poeziei și a muzicii. De pildă, în „Metamorfoze” de Hindemith nu există un scenariu, o idee narativă, totul începe calm și se aprinde treptat, ca pasiunea însăși, ca focul iubirii, ca elanul vital al vieții. Transmiterea acestor stări de treceri incerte, dar atât de omenești în sensibilitatea spectatorului, încerc s-o realizez. Eu nu cred nici în «arta clasică», nici în cea «modernă». Cred numai în Arta care ajunge la cei care au venit s-o soarbă”.

Pornind de la mărturisirea sa de credință de mai sus ne este mai ușor să delimităm „secretele” succesului și ale carierei sale ascendente în lume.

În primul rînd am să repet un adevăr recunoscut în unanimitate: Magdalena Popa posedă o tehnică asimilată perfect, și pusă în slujba unor calități fizice excepționale pentru arta dansului. Prin tehnică și prin

talent, artista își transformă trupul într-un instrument fin, docil, perfecționat, care răspunde „arcusului” emoțiilor sale, născute dintr-o puternică trăire interioară.

Ajungem astfel, la cealaltă componentă esențială a artei sale: interiorizarea, forța trăirii. Neavînd probleme nerezolvate de tehnică, Magdalena Popa nu „ilustrează” sentimentul, printr-o suită de mișcări elaborate, ci spontane și îl trăiește profund, îl redă publicului puternic transfigurat, ridicînd astfel la un înalt nivel sensul poetic al dansului. Aș aminti, în această privință, scena nebunii din actul al II-lea al baletului *Giselle*, unde Magdalena Popa realizează un simbol tragic neobișnuit prin proporțiile sale.

Împletirea, sudura inobservabilă a tehnicii cu forța de a condensa sentimente fac ca arta Magdalenei Popa să ne apară ca o unitate inseparabilă între interpretare dramatică și dans. De aceea, toate personajele sale, fie că e vorba de Giselle, de Julieta sau de Odette ni se par că „vorbesc” atât de elocvent. Arta sa, emanînd deopotrivă vibrație romantică și claritate clasică în execuție, o plasează pe Magdalena Popa printre reprezentantele de frunte ale școlii noastre de balet.

Cornel Rusu